

TÖRVÉNY ÉS KEGYELEM
AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN
10.RÉSZ

RATTAI ROLAND

2025. 09. 06.

III.4. A qumráni kapcsolat

Minden Elohim-et szolgáló ember életét meghatározza az **Ő szövetségéhez való tartozás vágya**, továbbá a szövetség elfogadása és tiszteletben tartása, ami így az idő előrehaladtával **életmódjuk meghatározó**, alapvető elemévé lép elő, **megtérésük pillanatától** fogva. Ez ránk épp úgy vonatkozik, mint ahogyan rájuk vonatkozott, amint azt olvashatjuk a következő szakaszban, amikor Mózes megerősíti a szövetséget Elohim és Izrael, – valamint minden hozzájuk csatlakozó jövevény, – között az ígért földjének kapujában, emlékeztetve őket kötelességükre, illetve a döntésük következtében rájuk nehezedő felelősségre: *“És előhívata Mózes az egész Izraelt, és monda nekik: Ti láttátok mind azt, amit szemeitek előtt cselekedett az Úr Egyiptom földén a fáraóval és minden ő szolgájával, és egész földével... **Tartsátok meg azért e szövetségnek ígéit, és aszerint cselekedjete**k, hogy szerencsések legyetek mindenben, amit cselekesztek. Ti e napon mindnyájan az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tisztartóitok, Izraelnek minden férfia; A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, aki a te táborodban van, sőt favágóid és vízmerítőid is; **Hogy szövetségre lépj[etek] az Úrral**, a ti Istenetekkel, és pedig az ő esküjével [erősített kötésre], amelyet ma köt meg veled az Úr; a te Istened; Hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen neked Istened, amiképpen szólott neked, és amiképpen megesküdött a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. És nem csak ti veletek kötöm **én e szövetséges, és ez esküvésses kötést**, Hanem azzal, aki itt van velünk, [és] itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, és azzal is, aki nincsen e mai napon itt velünk. **5Móz 29:2, 9-15**”¹*

Csatlakozás Elohim szövetségéhez mindig is az Ő Torah-jának **önkéntes** elfogadása, valamint annak hitbeli meggyőződésből eredő, gyakorlatban történő kivitelezése által valósulhatott meg. Ab Yahuah, mind a mai napig, szintén lehetőséget ad mindenkinek a felajánlás elutasítására, vállalva ezáltal a következményeket döntéseieért. Figyeljük meg, amint a qumráni közösség, az ő sajátos módján, ugyanazt a vélekedést fogalmazza meg, amit Mózes az imént, nagyszerűen tükrözve gondolkodásmódjukat, a szövetséghez és a **Tórához való hozzáállásukat**, mellyel igyekeztek kifejezni Elohim iránti tiszteletüket, szeretetüket, mindig Őt, illetve az Ő akaratát helyezve az **első helyre életükben**: *“1/ Ez pedig a szabályzat a közösség emberei számára, akik **önként ajánlkoznak**, hogy megtérjenek minden gonoszságból, és állhatatosak maradjanak mindenben, amit (Isten) parancsolt, akarata szerint; 2/ hogy elkülönüljenek az álnokság gyülekezetének embereitől, és **egyesüljenek a Tórában** és vagyonban, és megtérjenek Cádóq fiai, a papok, a szövetség megtartói szerint, és a közösség embereinek 3/ tömege,*

¹ 5Móz 29:2, 9-15

a szövetségben állhatatosak szerint. Az ő véleményük szerint jöjjön ki az osztályrész meghatározása minden dolgot, **a Tórát**, vagyont, és az ítéletet illetően, hogy **a közösségben állhatatosságot gyakoroljanak**, továbbá **szegénységet**, 4/ jámborságot és ítéletet, a kegyelem szeretetét és alázatos viselkedést minden útjaikban, amelyben **nem jár senki keményszívű, aki szíve**, 5/ **szemei és ösztöne sugallata és nyakassága után tévelyeg**. Ők rakják le az alapot Izrael számára, az örök szövetség 6/ közössége számára. Ők nyernek engesztelést mindazok számára, akik önként ajánlkoznak a szentélyhez Áronban, és az állhatatosság házához Izraelben, valamint azoknak, akik hozzájuk csatlakoztak. A vitát és ítéletet illetően pedig 7/ **elmarasztalják mindazokat, akik megsértik a törvényt.**”²

Amennyiben haladunk előre az időben, és megvizsgáljuk az apostol Saul írásait, felfedezhetjük, hogy ő is számos alkalommal említést tesz a szövetségről, mint például a Rómaiakhoz írt levelében. A szövetség mindig ugyanazt jelenti: a hívő elfogadja az Elohim által felkínált “békét”, cserébe **Az megbocsátja a korábban elkövetett bűnöket**, és Ruach-ja által vezeti a *neofitát* az Ő Szava által kijelölt tisztább, különválasztott életben. Származástól függetlenül **mindenki tartozhat** ehhez a **szövetséghez**, ahogyan a korábbihoz is tartozhatott, azonban a **teljesítenie kell a feltételeket**, minden egyéb vállalásaival egyetemben.

“Mert ha te a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájukba. Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve [csak] részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegyén. És így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: És ez nekik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket. Róm 11:24-27”³)

Mindezeket észben tartva igyekezzünk Pál apostol írásait a jelenlegi keresztény dogmatikát félretéve elemezni, hagyatkozván szorosán a leírtakhoz, és észrevehetjük, hogy a feltételezés, miszerint ő maga is esetleg valamilyen formában, bizonyos időre kapcsolatba került a qumráni esszénus szektával, nem is olyan hihetetlen. „Elképzelhető, hogy Saul (Pál) egy Arábiában lévő esszénus közösséghez kapcsolódott. Így hát később ezekhez ez az esszénus eredetű zsidó Jesua – (Jézus) – hívőkhöz küldte ezt a krisztológiai Midrash tanulmányt, a Zsidókhöz írt levelet.”⁴

2 Közösségi Szabályzat col. V. 1.-7., (Fröhlich Ida: A qumráni szövegek magyarul... 146-7.o.)

3 Róm 11:24-27

4 Risto Santala: Pál apostol, Saul rabbi, 63. o.

Úgy az eredeti, ahogyan a megújított **szövetség** is, lehetőséget ad a **megtérésre, a megbocsátásra és az engesztelésre** az eltévedt ember számára, a különbség ennek módjában található, ellentétben a ma oly népszerű téveszmékkel. A Torah kőtáblák helyett, az ember szívébe van írva, az engesztelés pedig állatáldozatok helyett, a megváltó Yahusha-ba és az Ő áldozatába vetett hit által történik. *“Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára, Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. Mert **egyetlenegy áldozatával** örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. Bizonyosságot tesz pedig erről mi nekünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta: **Ez az a szövetség**, melyet kötök velük ama napok után, mondja az Úr: **Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat**, [Azután így szól]: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig **bűnök bocsánata** vagy, ott nincs többé bűnért való áldozat. **Zsid 10:12-18**”⁵*

Lehetséges tehát, még ha bizonyítékaink minden kétséget nem is zárnak ki, hogy mind az apostol Pál, mind pedig bemeztítő János munkásságát kisebb nagyobb mértékben befolyásolta a qumráni közösség élete és tanításai.

A kereszténység minden erővel igyekezett **elszakadni**, majd függetleníteni magát **izraelita gyökereitől**, amihez az azokat érintő üldözések, illetve megpróbáltatások nagyban hozzájárultak, ám ezen lassú a folyamat csak a IV. század közepe-vege táján érte el célját. Az **izraelitákat** sajátos életformájuk miatt mindig is **kiközösítette**, valamint **megvetette** az uralkodó birodalom, valamint az őket körülvevő népek, ahogyan az történt az igaz hitet képviselőkkel is, Yahusha halálát követően. *Filón* így ír a jelenségről:

“2. Caius szeszélyessége hatalmas volt mindenkivel, különösen a zsidókkal szemben. Utóbbiakat annyira gyűlölte, hogy más városokban elfoglalta az imádkozóhelyeiket, és Alexandriától kezdve saját képmásaival és szobraival töltötte meg azokat (mert amikor másoknak engedélyezte azok felállítását, valójában ő maga állította fel őket). A szent városban lévő templomot, amelyet eddig érintetlenül hagytak, és sérthetetlen menedéknek tekintettek, átépíttette és saját templomává alakította, hogy a látható Jupiter, a fiatalabb Caius templomának lehessen nevezni.”⁶

Egy további érdekes példát szolgáltat a kereszténység és az esszénusok kapcsolatának érzékeltetésére a közvetlenül István halála utáni események leírása („*Istvánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta.*”⁷), ahol is Apostolok cselekedetei alapján az Istenfélők vagy más szóval kegyesek siratták meg az első vértanút.

⁵ Zsid 10:12-18

⁶ Eusebiosz: Egyháztörténet, 2.6.2.

⁷ Apcsel 8:2

„Azt gondolják, hogy ez az esszénusokra való hivatkozás lehet, akik szoros kapcsolatban álltak Jesua (Jézus) első tanítványaival, de nem annyira kötődtek a rabbik parancsaihoz.”⁸ Míg az **esszénusok nem követték a rabbinikus tradíciókat**, hanem igyekeztek **a Tórát önállóan**, saját értelmüknek megfelelően **a gyakorlatba ültetni**, a feltételezések szerint a tizenkét tanítvány jó kapcsolatot ápolt a környezetükben élő korabeli vallásos emberekkel, akik az apostolokat *hébereknek* nevezték. „És nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Messiás Jeshuát a templomban és házanként (Apcs 5:42)”, és a törvényt továbbra is a rabbinikus módszerek szerint magyarázták.”⁹

Olyannyira közös gyökerekkel rendelkeznek, hogy az őskeresztény egyház teológiája, illetve gyakorlati életvezetése nem sokban különbözött az előbb említett két csoporttól, leszámítva a Jézus Krisztusba vetett hitüket, és az áldozati, valamint rituális szertartások elhagyását. „És mégis, az egész világon – egész Görögországban és minden idegen országban – számtalan olyan egyén van, aki elhagyta hazája törvényeit és azokat, akiket Isteneknek hitt, és átadta magát a mózesi törvénynek való engedelmességnek, valamint Krisztus tanítványságának és imádatának... És mégis magukévá teszik és minden szeretettel megőrzik Krisztus szavait és tanítását.”¹⁰ Origenész itt azt a nyilvánvaló megfigyelést tette, miszerint a Mózes törvényeként ismert **Tóra, valamint a Jézusba, mint Megváltóba vetett hit**, nem csak megfért egymás mellett, de **együttesen** minden, a kereszténység korai követőit ért atrocitások és üldöztetés ellenére is, **a kialakulóban levő új vallás alapjául szolgáltak**. „Bár részt vettek a zsidók templomi zsinagógái Istentiszteletein és megtartották a mózesi törvényt, tudatában voltak annak, hogy egészen önálló közösséget képeznek.”¹¹

Filón Euszébiosz feljegyzése szerint hasonlóan jellemzi a közösséget, akik a Tóra előírásait követve, a Megváltó Yahusha HaMassiach hitét élték meg mindennapjaik gyakorlatában:

“2. És mivel a lehető legpontosabban írja le aszkétáink életét, egyértelmű, hogy nemcsak ismerte, hanem jóvá is hagyta, **tisztelte és dicsérte korának apostoli embereit**, akik úgy tűnik, **héber származásúak** voltak, és ezért **a zsidók szokásai szerint tartották be az ókoriak legtöbb szokását**...”

3. Azon műben, amelynek a címet „A Kontemplatív Életről vagy a Segélykérőkről” adta, miután először is kijelenti, hogy mindazokhoz, amiket el fog mesélni, nem fog hozzáadni semmit, ami ellentétes az igazsággal vagy saját kitalációja, azt mondja, hogy ezeket a férfiakat *Therapeutæ*-nak, a velük lévő nőket pedig *Therapeutrides*-nek hívták.

8 Risto Santala: *Pál apostol, Saul rabbi*, 48. o.

9 Uo.

10 Origenész: *De Principiis*, IV. 1.

11 Tonhaizer Tibor: *Egyetemes Egyháztörténet*, 35. o.

Ezt követően megmagyarázza a név eredetét, azzal indokolva, hogy gyógyírt alkalmaztak és **meggyógyították azok lelkét**, akik hozzájuk fordultak, orvosokhoz hasonlóan megszabadítva őket a gonosz szenvedélyektől, vagy azzal, hogy **tisztaságban és őszinteségben szolgálták és imádták az Istenséget.**”¹²

Amint azt már számos alkalommal megjegyeztük, **az igaz hívők mindig ugyanazon az Úton indultak el**, amikor ráébredtek a vallások és a világi gondolkodás által megalapozott életvezetés hiábavalóságára, és közeledni akartak Teremtőjükhöz az igazságban járva. A következő rövid szakasz ennek szinte minden elemét röviden összefoglalja *Filón* megfigyelései segítségével:

“5. Tanúsítja azonban, hogy először is **lemondanak vagyonukról**. Amikor filozófiai életmódot kezdenek, mondja, vagyonukat rokonaiknak adják, majd lemondva **az élet minden más ügyéről, elhagyják a város falait**, és magányos mezőkön és kertekben laknak, jól tudva, hogy a **más jellegű emberekkel való érintkezés haszontalan és káros**. Ezt akkoriban valószínűleg lelkes és buzgó hitük hatására tették, a **próféták életmódját utánozva.**”¹³

A kereszténység számtalan módon szorosan kapcsolódik az úgynevezett zsidó valláshoz, melyek közül a legjelentősebb a tény, miszerint maga az alapító, Jézus Krisztus is zsidó volt, a mózesi tórát hirdette és aszerint is élt. („Monda azért neki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.”)¹⁴. „Boyarin és olyan zsidó tudósok, mint Stephen Wylen és Daniel Berard egyetértettek abban, hogy nincsenek jelentős különbségek a hitben, a gyakorlatban vagy abban, ahogyan a két hagyomány a Bibliát látja.”¹⁵

Teljesen jogos ezért feltételeznünk, hogy **korai követői** hozzá hasonlóan vélekedtek, és többek között maguk is **követték** a zsidó vallás, **Tóra által meghatározott követelményeit**. („Péter pedig monda: Semmiképpen sem, Uram; mert sohasem ettem semmi közönségest, vagy tisztátalant.”)¹⁶ „A judaizmus, amely alapvetően a törvény uralmán alapuló hagyomány, feltételezi, hogy a korai Jézus-követők, mivel zsidók voltak, tisztában voltak azzal, hogy a törvény szabályai e hagyománynak a részét képezik.”¹⁷ – írja *Daniel de Oliveira*.

A korai egyház leghitelesebb krónikája, az Apostolok Cselekedetei, tovább erősíti mindezen állításokat, és az apostol Pál, utazásai során átélt élményeit felidézve, emlékezhetünk a Krisztushoz megtért zsidók hitét, valamint az Igaz Út gyakorlati megélését taglaló versek sokaságára.

¹² Euszebiosz: *Egyháztörténet*, 2.17.2-3.

¹³ Euszebiosz, 2.17.5.

¹⁴ Jn 4:9

¹⁵ Daniel de Oliveira, 24. o.

¹⁶ Apcsel 10:14

¹⁷ Daniel de Oliveira, 24. o.

„Azok pedig [ezt] hallván, dicsőítették az Urat; és mondának neki: Látod, atyámfia, mely sok ezren vannak zsidók, kik hívőkké lettek; és **mindnyájan buzognak a törvény mellett.**”¹⁸

Íme a korai Yahusha követők életének egy újabb, mely demonstrálja az eddig már megállapított tényeket, továbbá elhivatottságukat a Torah instrukcióinak követése iránt: “9. Majd egy kicsit tovább, miután leírta, milyen házakban laktak, a következőket mondja a templomaikról, amelyek itt-ott szétszórva álltak: Minden házban van egy szent helyiség, amelyet szentélynek és kolostornak neveznek, ahol teljesen egyedül végzik a vallási élet misztériumait. **Semmit sem visznek be oda, sem italt, sem ételt, sem más, a test szükségleteit kielégítő dolgot, csak a törvényeket, a próféták ihletett jóslatait, himnuszokat** és más olyan dolgokat, amelyek gyarapítják és tökéletessé teszik tudásukat és jámborságukat.”¹⁹

„Boyarin megerősíti, hogy a judaizmus és a kereszténység legalább három évszázadon keresztül egyetlen **komplex vallási család** részei voltak.”²⁰ Ezek az emberek megtértek Jézus Krisztus hitében, és úgy tűnik, újult erővel vetették bele magukat a különválasztott élet mindennapjaiba, mely szentség nem is tud megvalósulni az azt körülhatároló szabályrendszer – a mózesi Tóra – megértése, illetve megtartása nélkül, hiszen az alapján képes az ember elszeparálni a különválasztottat a közönségestől. „Wylene azzal érvel, hogy **a keresztények évszázadokon át továbbra is együtt jártak zsinagógába a zsidókkal.**”²¹ Ezt támasztja alá a következő bibliai szakasz is: „Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédek.”²²

Az esszéus közösség tagjai, a maguk módján, ugyanezt az értékrendet és életfelfogást képviselték, szintén elkülönülve a világtól, Elohim szeretetének, tiszteletének áldozva egész életüket, minden erejüket. **A tisztaság, a különválasztottság** számukra egészen mást jelentett, mint azok **mára teljesen leértékelődött** formájukban az úgynevezett hívők elméjében léteznek, amint az kiderül Közösségi Szabályzat ezen szakaszából: “Ez pedig útjaik meghatározása mindezen parancsolatok felől, amikor csatlakoznak a gyülekezethez: mindenki, aki belép a közösség tanácsába, 8/ Isten szövetségébe lép be, az összes önként ajánlkozó jelenlétében. Határozza el szilárdan lelkében, kötelező esküvel, hogy visszatér Mózes Tórájához mindenben, amit csak az parancsol, teljes 9/ szívvel és teljes lélekkel, mindazon dolgok szerint, amelyeket kinyilatkoztattak Cádóq fiainak, a papoknak, a szövetséget megtartóknak, akik az Ő kedvét keresik,

18 Apcsel 21:20

19 Euszebiosz: Egyháztörténet, 2.17.9.

20 Daniel de Oliveira, 24. o.

21 Daniel de Oliveira, 24. o.

22 Apcsel 13:42

valamint az ő szövetségük embereinek tömege számára, 10/ akik önként ajánlkoztak az Ő hűsége közösségébe, hogy az Ő kedve szerint járnak. Ő a szövetségben szilárdan elhatározza, hogy elkülönül az álnokság minden emberétől, akik 11/ a gonoszság útján járnak, mivel nem számítanak az Ő szövetségébe, minthogy nem keresték és nem kutatták az Ő parancsolatait, hogy megismerjék a rejtett utakat, amelyeket illetően most 12/ tévelyegnek, vétket idézván elő, a kinyilatkoztatott dolgokat pedig önhittent 112 gyakorolják, haragot keltvén az ítéletre és bosszúra, a szövetség átkaival; hogy ítéleteket 13/ hozzanak fölöttük, örök pusztulásra, maradékot sem hagyva.”²³

A Tóra biztosította közös értékrend és nyelvezet nélkül, a két vallásos csoport tagjai (zsidók és keresztények), nem is tudtak volna együttesen részt venni a zsinagógabeli Istentiszteleteken, ami viszont a krónikák alapján, egy bevett gyakorlat volt még hosszú ideig. („A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybe gyűle az Isten igéjének hallgatására.”)²⁴ „Eric Meyers ezt régészeti bizonyítékokkal támasztja alá, mondván, hogy **a zsidók és a keresztények egészen a 3. és 4. századig együtt éltek Rómában. Berard azt mondja, hogy a keresztényeket és a zsidókat nem lehetett könnyen megkülönböztetni egymástól.**”²⁵ A keresztény üldözések enyhébb és súlyosabb korszakai folyamatosan váltották egymást, aminek legfőbb oka keresztény hívők életmódjának gyökeres eltérése attól, ami a birodalom többi, általánosságában véve pogány népére jellemző volt. Újra Filón-tól egy rövid leírás a korai, Alexandriában letelepült hívek életéről: “10. És néhány más téma után így folytatja: A reggeltől estig tartó teljes időtartam számukra a gyakorlás ideje. Hiszen olvassák a szentírásokat, és allegorikus módon **magyarázzák atyáik filozófiáját**, az írott szavakat rejtett igazság szimbólumainak tekintve, amelyeket homályos ábrákban közölnek. 11. Rendelkeznek az ősi emberek írásaival is, akik a szektájuk alapítói voltak, és akik sok emlékművet hagytak hátra az allegorikus módszerről. Ezeket használják mintaként, és **utánozzák elveiket.**”

A különleges életforma a Jézusba, mint Krisztusba vetett hitre, valamint a mózesi Tóra rendelkezéseinek betartására épült, és ez akadályozta mindenkori uralkodó birodalma népeinek egységesítésére való törekvéseit. „Emiatt az ideológiai tartalom miatt szorgalmazták, sőt **kényszerítették, hogy a keresztények áttérjenek a szombat ünneplésről, ami a többség gyakorlata volt még ekkor; a vasárnap ünneplésre.**”²⁶ További bizonyítékot szolgáltat erre a **364-ben, Laodiceában** tartott zsinat, amely a következőképpen rendelkezik a magukat kereszténynek vallók életvezetésére vonatkozóan:

23 Közösségi Szabályzat col. V.7-13., (Fröhlich Ida: *A qumráni szövegek magyarul...* 147.o.)

24 Apcsel 13:44

25 Daniel de Oliveira, 24. o.

26 Tonhaizer Tibor: *Egyetemes Egyháztörténet*, 35. o.

„Azokról a keresztényekről, akik megtartják a szombatot, vagy más zsidó szokásokat követnek: a keresztények ne kövessenek zsidó szokásokat és ne pihenjenek szombaton, hanem dolgozzanak ezen a napon.” Minden jel abba az irányba mutat, hogy eredetileg Jézus követői komolyan vették mesterük utasításait, valamint az apostolok intéseit („Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.”)²⁷, és igyekeztek mindenben tanítójukat imitálni, a hatalmas társadalmi–vallási ellenállás közepette is („Aki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.”)²⁸.

Az elkülönülés vágya egyrészt teljesen természetes másrészt Ab Yahuah generálja azt a hívő szívében és elméjében annak érdekében, hogy megóvja őt a világ szennyeződésétől, felkészíthesse minden küldetésére és lehetőséget adjon a testvérek békés együttélésére. Elohim nem változik meg, így a mi feladatunk sem változott meg, törekvésünk tehát ugyanez kell hogy legyen ma is.

“Ne merüljön vízbe, hogy érinthesse a szentek tiszta ételeit; mert nem tisztulnak meg, 14/ csak ha megtérnek gonoszságukból; mivel tisztátalan mindenki, aki az Ő igéjét megszegi. Ne közösködjön az Ő népével, sem munkájában, sem vagyonában, nehogy vétkes bűnnel 15/ terhelje őt, hiszen távol áll tőle minden dologban; hiszen így van megírva: „Minden hazug dologtól tartsd távol magad!” (Ex. 23:7) És ne válaszoljon senki a közösség 16/ emberei közül az ő véleményük szerint semmiben, a Tórát és ítéletet illetően. Ne egyen vagy igyon semmit az övékből, és ne fogadjon el kezükből semmit 17/ ellenérték nélkül. Amint írva van: „Ne bízzatok az emberben, akinek mindene a lehellet az orrában. Ugyan mi nagyot tarthattok felőle?” (Jes. 2:22). Ugyanis 18/ mindazokat, akik nem számítanak az Ő szövetségébe, el kell őket különíteni, és mindent, ami hozzájuk tartozik. És ne támaszkodjék a szentek közül senki hamis 19/ gyakorlatra, mivel hamisságot jelentenek mindazok, akik nem ismerik az Ő szövetségét; mindenkit, aki megveti az Ő útjait, kiirt a föld színéről. Ezek minden cselekedete tisztátalanságnak számít 20/ Őelőtte, és tisztátalan minden vagyonuk.”²⁹

+Link: <https://www.newadvent.org/fathers/250102.htm> 17 therapeuthe 11ig done

27 1Jn 5:3

28 1Jn 2:6

29 Közösségi Szabályzat col. V.14-20., (Fröhlich Ida: A qumráni szövegek magyarul... 147.o.)